

Foto: [Karolina Maruszak](#)

Tou dou, de jongste voorstelling van Eva Binon, Lieselotte de Keyzer en Tina Heylen voor drieplussers met livemuziek van Ferre Marnef ging in het paleis in première. Een feestje van zelfherkenning voor de kleuters vormt deze productie wellicht. Maar waarom ook niet voor de ouders? Want hebberigheid is ook hen wellicht niet vreemd net zoals uitpakken tegenover een ander. Dat je de langste hebt. De grootste. En de sterkste bent bijvoorbeeld.

13 gele verticale lamellen gaan als een gordijn toe. Maar ze zullen ook een choreografie op zich vormen in Tou dou. Daarachter komt één van de drie actrices stoere poses aannemen. Een sliert confetti uit een rolletje blazen, lukt haar niet meteen. Wanneer ze het uitgerold heeft doet ze alsof het zwaar weegt en eronder een bal of zo hangt die kan stuiteren waarbij ze een geluidje maakt die de kindjes dat doen inbeelden.

Wanneer haar collega erbij komt staan en ze elk een eind vasthebben van die sliert, blijkt het ding niet te kunnen stuiteren. Dat wekt uiteraard wat jaloezie bij de ander die dan maar haar eigen sliert toont en er wel in slaagt die confetti slinger uit het rolletje te blazen. Veel langer is ie, veel indrukwekkender. Maar stuiteren doet ie niet.

Een glitter flosj daalt neer waar naar gegrepen wordt. Twee cheerleaders zien we nu, de ene met twee normale pompons in de handen, de ander met bijna niks. Delen met elkaar, laat staan wisselen? Dat zit er niet in. Integendeel, 'mijn cirkel', 'van mij', 'mijn latje' en 'mijn feestje' klinkt het onder andere. Een fluo geel lint dat als drie U's aan een ander lint gedrapeerd wordt, gaat bijzonder hard te keer wanneer het ronddraait om uiteindelijk helemaal stuk te gaan. Dat gele lint gaat dus door het lint en zo in een beweging over in twee gele latten. Elk van de twee actrices heeft er een vast, beide blijken buigzaam maar de ene van nature terug in zijn stijve vorm te gaan, terwijl de andere als een kneusje tegenover de ander wat krakkemikkig gebogen op de grond staat.

Dat ons leven zo leeg is geworden dat alles draait om uitpakken ten opzichte van een ander en bezit, kaart Tou dou dan ook treffend aan met deze voorstelling. Maar ook dat het de ene nu eenmaal bijna altijd meezit terwijl de ander het knap lastig heeft om een goed resultaat te halen. Of dat onze samenleving wel erg oppervlakkig is geworden, hier weergegeven in een korte dialoog op het feestje 'Nice outfit', 'love this party', 'welcome to my party'...

Fraai vinden we het moment wanneer de bordeaux metaalachtige pompons aan een lint lijken te dansen, alsof we naar ronddraaiende rokken aan het kijken zijn tijdens een cabaretvoorstelling. Of wat te denken van het blauwe exemplaar dat van links en rechts door de lucht klieft als een trapezist in het circus?

Tou dou spreekt dus tot de verbeelding, maar net rond de 45ste minuut, op enkele luttele minuten voor het einde stellen we toch vast dat de aandacht van sommige kleuters weg is. De grootste actiescène met pinata's hebben we dan namelijk al achter de rug, zodat we net voor het einde even een inkakmomentje vaststellen. Ook dan volgt Tou dou het gekende recept. De ene heeft een kleine pinata, de ander een hele grote. De kleine kan als shaker gebruikt worden en als telefoon. Diegene die de grote heeft, krijgt die geluiden (door een gebrek aan fantasie) niet uit de hare. Alles draait dan ook om hoe je omgaat met wat je in handen krijgt in combinatie met een frisse dosis inbeelding.

Wanneer de twee een middelgrote pinata omhoog laten hangen door hun collega, beginnen ze er stevig op te slaan met hun fluo geel latje. Bij de tweede slag is het al zover en valt het ding op de grond. Tijdens zo'n onvoorziene voorvallen zie je de makers moeite hebben om hun lach in bedwang te houden in een voorstelling die nochtans rond boos zijn draait. Héérlijk. Maar wat wil je: boos zijn, kan dan ook bij momenten gewoon hilarisch zijn...

< Bert Hertogs >